

Prawda o ŚWIĘTOŚCI
ŁAGODNOŚĆ
POKÓJ
MIŁOŚĆ
DobroĆ
DELIKATNOŚĆ
WSTRZEMIĘŻLIWOŚĆ
W I A R A
CIERPLIWOŚĆ
R A D O Ś Ć
(The truth about Holiness)

WSTĘP

„Tak więc, jeśli ktoś jest w Chrystusie, nowym jest stworzeniem; stare przeminęło, oto wszystko stało się nowe. A wszystko to jest z Boga...” (II Kor. 5:17,18). Każdy człowiek nawraca się i przychodzi do Chrystusa, następuje widoczna i natychmiastowa zmiana w jego życiu. Nie oznacza to, że natychmiast staje się doskonały, ale odwraca się od grzesznych uczynków i zaczyna piękne życie odesparowane ku Bogu.

To życie odseparowania może inaczej zostać nazwane życiem świętym. W Piśmie Świętym używa się również zwrotu doskonałość i uświęcenie mówiąc o świętości.

CHRZEŚCIAŃSKIE POWOŁANIE DO ŚWIĘTOŚCI

Zaprzeczenie, że Chrześcijanie są powołani do świętości jest zaprzeczeniem samego Słowa Bożego. Od momentu powołania Abrahama z Ur Chaldejskiego do momentu powołania do domu swojego kościoła Bóg oczekuje od wybranych przez Niego ludzi odseparowania się od rzeczy tego świata. Bóg powiedział to Abrahamowi w ten sposób: „Jam jest Bog Wszechmogący, trwaj w społeczności ze mną i bądź doskonały!” (I Mojż. 17:1). Paweł mówił o zamierzeniach Jezusa względem swej oblubienicy (kościół) „Aby sam sobie przysposobić Kościół pełen chwały, bez zwały lub skazy lub czegoś w tym rodzaju, ale żeby był święty i niepokalany”. (Ef. 5:27).

Podążanie za planem zbawienia zawartym w Ewangelii, jakim jest nawrócenie chrzest w

imię Jezusa i otrzymanie daru Ducha Świętego wraz z mówieniem językami jako dowodem (Dz. 2:38) to jeszcze nie wszystko. Zatrzymanie się w tym miejscu bez złożenia swego ciała jako żywej ofiary, świętej i podobającej się Bogu byłoby zaniedbaniem wypełnienia naszej godziwej służby względem Boga (Rzym, 12:1).

Napełniony Duchem Świętym człowiek musi być odpowiedzialny zarówno w stosunku do Boga jak i do drugiego człowieka. Paweł czuł tą odpowiedzialność i w ten sposób mówił do namiestnika Feliksa: „Przy tym sam usilnie staram się o to, abym wobec Boga i ludzi miał zawsze czyste sumienie” (Dz. 24:16). Paweł napominał Koryntian: „Czy nie wiecie, że świątynią Bożą jesteście i że Duch Boży mieszka w was? Jeśli ktoś niszczy Świątynię Bożą, tego zniszczy Bóg, albowiem świątynia Boża jest świętą, a wy nią jesteście” (I Kor. 3:16,17).

Jezus powiedział swoim uczniom, że są światłością świata, i powinni pozwolić świecić tej światłości ludziom jako przykład, aby Pan był wychwalany (Mt. 5:14-16). Uświęcone życie Chrześcijanina jest najlepszym dowodem i świadectwem dla innych. „Abyście się stali nienagannymi i szczerymi dziećmi Bożymi bez skazy pośród rodu złego i przewrotnego, w którym świecicie jak światła na świecie” (Fil. 2:15).

Wyznanie, że jest się Chrześcijaninem prowadząc życie na sposób świecki jest zniewagą dla Pana. Ci, którzy tak robią są hipokrytami i nie są z Boga. Jezus wiedział, że pojawi się wielu fałszywych proroków, ale powiedział również w jaki sposób ich rozpoznać. „Tak więc po owocach poznacie ich. Nie każdy, kto do mnie mówi: Panie, Panie, wejdzie do Królestwa Bożego: lecz tylko ten, kto pełnił wolę Ojca mojego, który jest w niebie” (Mt. 7:20, 21). Wolą Pana jest aby człowiek był święty, ponieważ Bóg jest święty. (I P 1:16). Dlatego „Niech odstąpi od niesprawiedliwości każdy, kto wzywa imienia Pańskiego” (II Tym. 2:19).

Bóg podkreślał, jak ważna jest świętość wśród dzieci Izraela przypominając im wielokrotnie, „A wy będziecie mi królestwem kapłańskim i narodem świętym” (II Mojż. 19:6). „Albowiem Ja, Pan, jestem Bogiem waszym! Uświęcajcie się i bądźcie świętymi, bo Ja jestem święty! (III Mojż. 11:44).

„Będziecie mi więc świętymi, bo ja jestem święty, Ja, Pan i oddzieliłem was od innych ludów, abyście byli moimi” (III Mojż. 20:26). To tylko kilka z wielu wersetów Starego Testamentu dotyczących świętości. Ale one wskazują jaki wielki nacisk kładzie Bóg na ważność prawdy o świętości.

Nowy Testament także podkreśla znaczenie świętości przez przytaczanie wielu napomnień Boga. Posuwa się nawet dalej mówiąc otwarcie: „Dążcie do pokoju ze wszystkimi i do uświęcenia, bez którego nikt nie ujrzy Pana” (Hebr. 12:14). Boże żądanie świętości niesie ze sobą poważne reperkusje w razie niebezpieczeństwa: „Dlatego wyjdźcie spośród nich i odłączcie się mówi Pan, I nieczystego się nie dotykajcie; A ja przyjmę was” (II Kor. 6:17).

CO TO JEST ŚWIĘTOŚĆ?

Skoro Pismo Święte głosi, że świętość jest podstawą życia człowieka wierzącego, następnym krokiem jest rozpatrzenie czym jest świętość. Świętość jest duchowym atrybutem Boga. Świętość jest właściwością albo stanem bycia przeznaczonym do służby Bogu. Świętość w odniesieniu do człowieka jest oddzieleniem serca, umysłu i duszy od wszystkiego co grzeszne.

Człowiek przychodzący do Chrystusa staje się nowym stworzeniem w Nim i świadomie próbuje z pomocą Bożego Ducha Świętego prowadzić życie podobające się Bogu. Świętość nie jest upodobaniem się do tego świata, ale jest przeobrażaniem dzięki odnowieniu umysłu do życia, które niesie możliwe do osiągnięcia właściwości Boże i Jego Słowa (Rzym. 12:2). Te właściwości manifestowane są zarówno w ciele jak i w duchu (I Kor. 7:34). Świętość jest oddaniem się w posłuszeństwo Słowu Bożemu.

Prawdziwa świętość odnosi się zarówno do wnętrza jak i zewnątrz człowieka. Oczyszczyć jedno bez drugiego jest niedorzecznością. Tak było w przypadku uczonych w Piśmie i Faryzeuszy, o których Jezus powiedział: „Biada wam!, i których nazwał obłudnikami. Oskarżył ich o czyszczenie kielicha na zewnątrz, a zostawianie wnętrza pełnego łupiestwa i pożądlivości (Mat. 23:23-27). Kiedy człowiek walczy o doskonałość w Jezusie Chrystusie musi myśleć O tym co szczerze, sprawiedliwe, o rzeczach czystych, rzeczach pięknych, o rzeczach godnych pochwały (Fil. 4:8). Misi ubierać się skromnie i przyzwoicie (I Tym. 2:8-10). Musi również starać się, aby jego język nie był nieprzyzwoity, ale poprawny (Efez. 4:29); żeby mówił jedynie prawdę (Obj. 21:8) i żeby jego członki nie były posłuszne pożądlivościom i grzechowi, ale Bogu i sprawiedliwości (Rz. 6:13).

CZY ŚWIĘTOŚĆ MOŻNA OTRZYMAĆ?

Ponieważ świętość jest czasami nazywana doskonałością lub uświęceniem, wielu próbuje udowodnić, że świętość można otrzymać i dlatego nie trzeba o nią walczyć. Bóg nie

nakazałby swemu kościołowi czynić rzeczy niemożliwe. Bóg oczekuje świętości od Swego ludu, ponieważ każdy może ją otrzymać z pomocą Ducha Świętego. W rzeczywistości istnieją ludzie zarówno w przeszłości jak i obecnie, których życie jest święte miłe Bogu.

„Był mąż w ziemi Uz imieniem Job; a mąż ten był nienaganny i prawy, bogobojny i stroniący od złego" (Job 1:1). Takie było życie człowieka w Starym Testamencie, który nie miał możliwości chrztu Duchem Świętym. Bóg przedstawił go szatanowi jako przykład człowieka doskonałego (Job. 1:8).

W Nowym Testamencie, Korneliusz, który w owym czasie nie znał dobrej nowiny o Jezusie Chrystusie, stanowi przykład dla innych: „Pobożny i bogobojny wraz z całym domem swoim, dający hojne jałmużny ludowi i nieustannie modlący się do Boga" (Dz. 10:2). O ileż bardziej ci, którzy nawrócili się, zostali ochrzczeni w imię Pana Jezusa i napełnieni Jego Świętym Duchem powinni być zdolni do osiągnięcia świętości w oczach Boga. Paweł tego dokonał. Gdy życie Pawła dobiegało końca, napisał do Tymoteusza: „ Dobry bój bojowałem, biegu dokonałem, wiarę zachowałem; a teraz oczekuje mnie wieniec sprawiedliwości..." (II Tym 4:7, 8).

To prawda, że świętość człowieka wierzącego nie jest taka sama jak Boga. Świętość Jego jest **całkowita, doskonała**. Świętość człowieka wierzącego jest **względna i powinna stale być doskonała**. Doskonałość i świętość człowieka wierzącego jest zależna od jego położenia. Nowo nawrócony nie będzie posiadał świętości w takim samym stopniu jak pastor, który jest zakorzeniony i ugruntowany w Słowie Bożym i ma za sobą lata uświęconego życia. Tak, jak ziarno, nawet jeśli to jest doskonałe ziarno, nie posiada takich symych właściwości jak doskonałe drzewo. Jednakże nowo nawrócony powinien rozwijać swoją świętość, tak jak ziarno wyrasta na silne drzewo, roślinę lub kwiat.

Wreszcie, po osiągnięciu nieba, człowiek wierzący upewni się co do swojej całkowitej doskonałości. Aż do tego momentu jego obowiązkiem jest dążyć do celu! A przez cały ten czas pokusa grzechu będzie istnieć, ale dzięki Duchowi Bożemu wierzący jest w stanie tę pokusę pokonać. Bóg nie pozwoli, aby człowiek był kuszony ponad to, co jest w stanie wytrzymać (I Kor. 10:13).

PODSUMOWANIE

Świętość jest przywilejem dostępnym i wymaganym od nowej istoty w Jezusie Chrystusie. Nie powinno się jej traktować jako przeszkody ku staniu się Chrześcijaninem, ale jako nagrodę za stanie się nim. Być oddzielonym od Boga przez grzeszne życie est przekleństwem, ale być rodem wybranym, królewskim duchowieństwem i narodem świętym, ludem nabytym (I P 2:9) przez Boga jest błogosławieństwem upragnionym przez wszystkich.

Przyczyna do bycia narodem świętym jest spowodowana Bożą świętością (I P 1:16) i Bożą Łaską. „Wzywam was tedy, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście składali ciała swoje jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu, bo taka winna być duchowa służba wasza" (Rz. 12:1). Tak długo, jak Chrześcijanin zdaje sobie sprawę, że Święty Bóg przyoblekł się w ciało i zmarł na krzyżu za nasz własny grzech, świętość w Bogu powinna być naturalną konsekwencją i zaszczytem. Jezus poniósł śmierć za człowieka wierzącego; jedyną rozsądną rzeczą jest, aby człowiek wierzący żył życiem świętym dla Jezusa.